

πλεροφόρησε πώς γνωστοί και άγνωστοι συχαρήκανε τόν κ. Γ. Δροσίνη γιατί βραβεύτηκε από τὰ «Annales Politiques et Litteraires» τὸ δῆγμα τῆς δεσποινίδας Παπαχατζῆ. Καὶ τὸ δῆγμα αὐτὸ — λέει ἡ «Ἀστία» πάντως τῷ ἡ Παπαχατζῆ ἐμπνευστεῖ ἀπὸ κάπιο ποίημα τοῦ κ. Δροσίνη.

Τόσο κουτοί — κι ἔταν ἀλόμα φιλολογοῦν — οἱ ἀθρῶποι τῆς «Ἑστίας» δὲν εἶναι. Τὸ ξέρω πολυκαλά. Εἶναι ὅμως κουτοπόνηροι, καὶ θέλοντας νὰ ρεκλαμάρουν τόν κ. Δροσίνη, θαρρέψανε πὼς βρήκανε τὸ κατάλληλο μέσο γιὰ νὰ τυλίξουν τὴ ρεκλάμα τους μὲ τὸ πανωφόρι τῆς σοβαροσύνης. Τί κι ἂ δηλητηριάζουμε μὲ τὸ χωριάτικο φέρσιμό τους ἓνα ἐργατικὸ καὶ φιλότιμο κορίτσι; Τὸ λέμε «ὠραία Ἀτθίς» τὸ κορίτσι κ' ἔτσι τοῦ τὴν μπῆγνουμε μ' ἀλαφρωμένη σνειδίση τὴ μαχαιριά.

Γιὰ σου
ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ

ΣΟΝΕΤΑ

ANGELICA FARFALA

Στ' ἀκύμαντα τῆς θάλασσας ἀτλάζια
ἀκροπατώντας ἡ ψυχὴ, νὰ νῆχη
μισοαπλωμένα τὰ φτερά, μονάχη
κινᾷ νὰ βρῇ τὴν ἀπειρη, γαλάζια
μοναξιά, γιατρεμὸ γιὰ τὸ μαράζια
ποῦ τόσο τὴν παθιάζουν καί, σὰ λάχη
νάντικρύση τ' ὀριόπλουμο σελάχι
κι' ὅλα τ' ἀστραφτερά χρυσὰ τσατράζια
τοῦ Ἥλιου, ὀρθοποδίζει ἐρωτεμένη
στῆς ἀσημοβολῆς τὸ μονοπάτι,
ποῦ ἴσια τὴ βγαίνει στ' ἄσιλα τεμένη
τῆς ὁμορφιάς κ' ἐκεῖ, μὲ τὴν ἀπάτη
πὼς θὰ πορευεῖται αἰώνια ἱεροδούλα
στ' ἄγιο φῶς καίεται σὺν πεταλουδούλα.

ΝΙΚΗ

Ἐβρέθη' ἓνα ἀτίμητο βλησίδι!
τώρα ποῦ οἱ ἀρχαῖοι ξανάζησαν ἀγῶνες,
ποῦ τῆς Πατρίδας δίνουν ζωογόνες
φλόγες ἀντριᾶς, πολεμικῆς μισίδι,
τοῦ Γένους μας παμπάλαιο στολίδι,
πῶλαμψε στοῦ Ἡρακλῆ τοὺς ἐλαιῶνες,
ἔπειτ' ἀπὸ εἰκοστρεῖς καὶ πάλ' αἰῶνες
ξαναστράφουν οἱ ὠδὲς τοῦ Βακχυλίδη.
Σ' ἐμᾶς τὸν στέρνει τώρα ἡ Ἑλλάδα Μάννα
θριάμβου ἀρραβῶνα στὴ μεγάλη Πάλη,
καὶ τὸ Γένος μ' ἐλπίδες θρέφει μάννα
ποῦ σ' ἄγιο Ἀγῶνα θὰ νικήσῃ πάλι.
Μάννα! Τοὺς νέους σου ἤρωες νὰ ἐγκωμιάσῃ
γεννηθῆτω ποιητὴς ποῦ νὰ τοῦ μοιάσῃ!

ΚΡΗΤΗ

Σειρήνα πρασινόχρυση μὲ μάτι
σὺν τῆς ἀγάπης, μὲ λαχτάρας χεῖλια,
Ἀχτιδομάλλα, ὀρθοβύζα, μὲ χίλια
μύρια καμάρια καὶ λέπια γεμάτη,
τραγουδοῖ τραγουδᾷς μέσ' στὴ ροδάτη
καταχνιά τοῦ πελάου· καὶ στὴν προσήλια
τοῦ ἀγέρος πλατωσιά καὶ στὰ βασίλεια
τῆς γῆς πνοὴ τὸ σέρνει μυρωδάτη·
«Σὺν τὸ γάλα τῆς αἰγας Ἀμαλθείας,
θρέφει θεοὺς καὶ τὸ φίλ' μου ἐμένα·
Ἐλᾶτε νὰ χαρῆτε μὲς στῆς θείας
ἀγκαλιᾶς μου τὸ σφίξιμο ἐνωμένα,
πρόσφυγες τῆς ζωῆς, δῶρα ἅγια τρία:
Θάνατο, ἀθανασία κ' ἐλευθερία».

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Ἀρρωστε, δές, λαμπρὰ σβύνει' ἡ μέρα
τριαναφυλλί' προμήνημα τοῦ Χάρου.
Τόση γαλήνη στὰ γεμάτα χάρου,
Ποῦ μοῖρα σοῦ χαρίζ' ἀνοιχτοχέρα.
Καὶ σὺ ναό, ποῦ ἄσπρος φαντάζει πέρα
σὰ νᾶγιναν κολόνες τοῦ μαρμάρου
οἱ ἀρμονίες ἐνὸς ὕμνου τοῦ Πινδάρου
πῆζοντας ξάφνου μὲς στὸν ἅγιο ἀγέρα.
ἔμπα, κοῖμου, κι' ὁ ὕπνος θὰ σὲ γιάνη,
θὰ ὀνειρευτῆς τὴν ἰμορφία τὴν ἴδια
ποῦ μὲ τὸ ἀρχαῖο τραγοῦδι θὰ γλυκάνη
τῆς καρδιάς σου τὰ θλίβερα ξεσκλίδια.
«Τὸν ποῦ ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς πεθνήσκει νέος.
Μὴν ξυπνᾷς, εἰμὶ ὁ Θάνατος ὁ Ὁραῖος».
Λ. ΜΑΒΙΑΝΣ

— Γιὰ τὴ Ρουσοφοβία ποῦχουν παθεῖ οἱ φίλοι μας οἱ Ρουμάνοι, ἀξίζει νὰ τυπωθεῖ τοῦτο τὸ κοματάκι ἀπὸ γραμμα ποῦ μᾶς ἔστειλε ἡ συνεργατίσά μας Αἰμιλία Καραβία ἀπὸ τὴν Κωσταντῖνα τῆς Ρουμανίας: «.....Προχτὲς εἶμουν ὅξω μὲ τὴν ἀδερφή μου, θίτανε ἡ ὥρα 7 1)2—8 τὸ βράδι, καὶ βλέπουμε ὅλο τὸν κόσμo νὰ σταματάει καὶ νὰ δαχτυλοδεῖχτει στὸν οὐρανὸ, καθὼς λέγανε, ἓνα ἀεροπλάνο. Κοιτάμε καὶ μεῖς καὶ βλέπουμε.... τῶμορφο τῆς Ἀφροδίτης, ποῦ εἶτανε ἀληθινὰ ἐξαιρετικὰ λαμπρὸ καὶ μὲ γάλο κείνο τὸ βράδι, μὰ π' ντα φαινότανε πὼς εἶτανε ἀστέρι. Φαντάσου ὅμως τὰ γέλια μας ὅταν τὴν ἄλλη μέρα διαβάσαμε στὴς Βλάχικες φημερίδες πὼς στὴ Φωζάνη διαταχτήκανε οἱ στρατιῶτες ἀπ' τοὺς ἀξιωματικούς τους νὰ μπομπάρδίσουν τὸ ἔχτρικό, Ρούσικο, ἀεροπλάνο ποῦ ἔρχεται ἀπὸ τὰ δυτικὰ κάθε βράδι γιὰ νὰ κατασκοπεύει τὸ Ρουμανικὸ ἔδαφος. Τὴν καημένη τὴν Ἀφροδίτη!»

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Πουλιέται στὰ γραφεῖα μας τέσσερις δραχμὲς τὸ ἐξωτερικὸ στέλνεται μὲ δρ. 4,50 «ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ Η ΤΙΜΩΡΙΑ» τοῦ Δοστογιέφσκη, μεταφρασμένο ὑπέρροχα στὴ δημοτικὴ ἀπὸ τὸν κ. Στέλιο Χαριτάκη. Τὸ βιβλίο εἶναι σὲ δυνὸ τόμους [σελ. 763 κ' ἔχει τυπωθεῖ στὰ Χανιά.